24. 5. 2010

ID: 62853

Podvod

Nelze usuzovat na podvodný úmysl pachatele jen z okolnosti, že protiplnění za odebrané zboží nebo služby nebylo poskytnuto ve sjednané lhůtě. Takový závěr jednoznačně nevyjadřuje volní složku zavinění ve formě úmyslu.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 1013/2009, ze dne 16.9.2009)

Nejvyšší soud České republiky projednal v neveřejném zasedání konaném dne 16. září 2009 dovolání obviněného F. Z., proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 2. 2008, sp. zn. 4 To 86/2007, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 53 T 12/2003, a rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 2. 2008, sp. zn. 4 To 86/2007, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2007, sp. zn. 53 T 12/2003, v odsuzující části týkající se obviněného F.Z., zrušují. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se současně zrušují také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Krajskému soudu v Brně přikazuje, aby věc obviněného F. Z. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Obviněný F. Z. byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2007, sp. zn. 53 T 12/2003, uznán vinným pod bodem I. trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., ve znění zákona č. 265/2001 Sb., pod bodem II. trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., ve znění zákona č. 265/2001 Sb., a odsouzen podle § 250 odst. 4, § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na šest let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice ostrahou. Podle § 49 odst. 1, § 50 odst. 1 tr. zák. mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a prokuristy ve všech typech obchodních společností a družstev na dobu tří let. V dalším byl jmenovaný obviněný podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby pro dalších pět skutků, v nichž byly spatřovány útoky pokračujícího trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. Podle § 229 odst. 3 tr. ř. byla poškozená obchodní společnost R., spol. s r. o., se sídlem P., Ž., odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Tímtéž rozsudkem bylo rozhodnuto odsuzujícím i zprošťujícím výrokem ohledně spoluobviněných R. Z. a J. Ž.

Rozsudek soudu prvního stupně napadli obvinění F. Z., R. Z. i J. Ž. odvoláními, která zaměřili proti jeho odsuzující části. V řízení o odvolání byla usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 11. 2007, sp. zn. 4 To 48/2007, věc obviněného F. Z. vyloučena ze společného řízení. Rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 2. 2008, sp. zn. 4 To 86/2007, byl z podnětu odvolání obviněného F. Z. rozsudek soudu prvního stupně podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř. ohledně tohoto obviněného v celém rozsahu zrušen. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. bylo nově rozhodnuto tak, že obviněný F. Z. byl uznán vinným pod bodem I. trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., ve znění zákona č. 265/2001 Sb., pod bodem II. trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., ve znění zákona č. 265/2001 Sb., a odsouzen podle § 250 odst. 4, § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na šest let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice ostrahou. Podle § 49 odst. 1, § 50 odst. 1 tr. zák. mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a prokuristy ve všech typech

obchodních společností a družstev na dobu tří let.

Pro úplnost je třeba dodat, že k odvoláním obviněných R. Z. a J. Ž. rozhodl Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 20. 11. 2007, sp. zn. 4 To 48/2007, tak, že ohledně nich podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. řádu zrušil rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu. Podle § 259 odst. 3 tr. řádu pak odvolací soud znovu rozhodl ve věci tak, že uznal obviněného R. Z. vinným dvěma trestnými činy podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. a podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák., obviněného J. Ž. trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zák. a uložil jim tresty. Z podnětu dovolání obviněných R. Z. a J. Ž. Nejvyšší soud usnesením ze dne 12. 3. 2009, sp. zn. 5 Tdo 7/2009, zrušil jednak rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 11. 2007, sp. zn. 4 To 48/2007, v celém rozsahu a jednak jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2007, sp. zn. 53 T 12/2003, a to v těch odsuzujících výrocích o vině pod body I., II. a III. a ve výrocích o trestech, které se týkají obviněných R. Z. a J. Ž. Zrušil také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jejich zrušením, pozbyla podkladu. Krajskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl; věc dosud projednána a rozhodnuta nebyla.

Proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 2. 2008, sp. zn. 4 To 86/2007, podal obviněný F. Z. prostřednictvím obhájce v zákonné lhůtě dovolání směřující proti výroku o vině i trestu. Odkázal na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a namítl, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku i jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Dovolatel tvrdil, že ani jedním z jednání, které mu bylo kladeno za vinu, nedošlo k naplnění skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 250 tr. zák. minimálně pro absenci subjektivní stránky tohoto deliktu. Učiněná skutková zjištění jednoznačně prokazují absenci podvodného úmyslu s tím, že se evidentně jedná o obchodněprávní vztah. Výsledky dokazování shrnul tak, že v období od 12. 1. 2000 do 24. 5. 2005 uzavřel společně s obviněným R. Z. jménem společnosti A. celkem pět smluv o půjčce, jejichž splatnost byla stanovena v termínech od 30. 10. 2000 do 31. 12. 2000. V této době měla jejich společnost sjednán kontokorentní úvěr, který byl pravidelně obnovován. V termínu splatnosti jednotlivých půjček se je nepodařilo uhradit a skutková zjištění byla doplňována v tom směru, aby byla jednoznačně stanovena příčina tohoto stavu. Obviněný upozornil zejména na závěry znaleckých posudků společností A. & C. E. (dále jen A.), s. r. o., a Č. z., s. r. o., týkající se reálné ekonomické situace společnosti A. v době sjednávání půjček. Ze znaleckého posudku Č. z., s. r. o., se podává, že v celém období let 1995 až 2000 závazky z obchodního styku byly větší než disponibilní finanční prostředky a že společnost A. se při zachování kontinuity dodavatelských vztahů, obchodních vztahů s leasingovou společností a průběžného obnovování kontokorentního úvěru jevila jako společnost relativně zdravá. Rovněž A., s. r. o., potvrdila, že bylo možno oběma společníky A. předpokládat, že společnost bude schopna koncem roku 2000 dostát svým závazkům z titulu půjček uzavřených v období od ledna až do května, poněvadž ještě v červnu toho roku majetek společnosti převyšoval splatné závazky v intervalu od 11.075.000,- Kč až do 19.575.000,- Kč. Za hlavní příčinu nesplácení půjček dovolatel označil postoj vedení Č., a. s., která převzala banku I., a. s., k obnovení kontokorentního úvěru, což vyplynulo nejen ze znaleckých posudků, ale i z výpovědí Ing. Š. H. a Ing. M. Ň. Bez významu není podle jeho mínění ani fakt, že ještě v srpnu 2000 oba společníci navíc závazky společnosti zajistili směnkami, kdy ručili vlastním majetkem. Dovolatel vyvozoval, že Vrchní soud v Olomouci pochybil, pokud na základě tohoto skutkového stavu uzavřel, že se dopustil trestného činu podvodu, kriminalizoval tak obchodně právní vztah. Měl za to, že nebyl proveden jediný důkaz prokazující subjektivní stránku tohoto trestného činu. Za nesprávné označil i úvahy odvolacího soudu stran hodnocení podpisu směnek, které byly považovány za akt náhrady škody. Bylo-li by totiž kontinuálně posuzováno toto jednání obviněného v souladu s předchozími úkony, jde o výraz snahy v každém případě dostát závazkům z obchodního styku, a to i za cenu ztráty vlastního majetku.

Shodné námitky stran naplnění subjektivní stránky trestného činu podvodu dovolatel uplatnil i ve vztahu k bodu II. napadeného rozsudku a nad jejich rámec poznamenal, že odvolací soud učinil závěr, že vlastnictví náhradních dílů od společnosti R., které tvořilo položkově i hodnotově většinu dodávek popsaných ve výroku o vině, vůbec nepřešlo na společnost A., když na něm vázla výhrada vlastnictví do úplného zaplacení kupní ceny. Obviněný vyjádřil přesvědčení, že za tohoto stavu nemohl naplnit ani objektivní stránku trestného činu podvodu podle § 250 tr. zák. Ač nadále zastával názor, že svým jednáním nenaplnil znaky žádného trestného činu, dodal, že jeho jednání mohlo být posouzeno nejvýše jako trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 tr. zák. Obviněný shrnul, že při hodnocení zdokumentovaného skutkového děje bylo vycházeno, pokud jde o právní kvalifikaci, z varianty pro něj nejnepříznivější, aniž by k tomu byl dán důvod. Soudy tak neaplikovaly zásadu in dubio pro reo a neprovedly obhajobou nabízené důkazy svědčící o tom, že k nehrazení závazků z obchodního styku v dohodnutých lhůtách došlo v důsledku okolností na vůli obviněného nezávislých, když tento následek nemohl předem předpokládat ani na podkladě hospodářských výsledků své společnosti.

Obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci zrušil a aby tomuto soudu přikázal věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

Státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství ve vyjádření k dovolání obviněného uvedla, že pokud bylo v možnostech obviněných vrátit v roce 1999 ve smluveném termínu půjčku 10 milionů Kč, nelze bez dalšího dospět k závěru, že obvinění museli vědět a event. byli srozuměni s tím, že již v následujícím měsíci svým závazkům nedostojí a věřiteli způsobí škodu. V této souvislosti nemá bezpečný základ závěr, že si byli vědomi nereálnosti vrácení přijatých prostředků a že s touto skutečností byli srozuměni, pokud obvinění důvodně spoléhali na to, že jim bude (stejně jako v několika předcházejících letech) obnoven bankou kontokorentní úvěr, a zda nemohli reálně předpokládat, že na jeho základě budou moci dostát svým závazkům, když vyplynulo z provedeného dokazování, že k neudělení úvěru došlo až po půjčkách a odebrání zboží.

V případě, že obvinění nebyli schopni dostát už závazkům z roku 1999 a, jak naznačuje odvolací soud, vrácení dluhu bylo pouze fiktivní, pak by nepochybně tato účetní operace nemohla být provedena bez potřebné součinnosti spoluobviněného J. Ž. V tom případě byla všem třem obviněným k datu 12. 1. 2000 známa ekonomická situace společnosti A., kterou společně zakrývali, a k jednání popsanému ve výroku o vině ad I. nedošlo v důsledku omylu vyvolaného u spoluobviněného J. Ž. jednateli společnosti A. Pokud měla již samotná potřeba půjčky v roce 1999 signalizovat, dle odvolacího soudu, obviněným Z., že jsou v nezvládnutelné finanční tísni, pak stejné závěry z této okolnosti musel vyvodit i spoluobviněný J. Ž., protože to byl právě on, kdo spoluobviněným v r. 1999 poskytl částku 10 mil. Kč. Je-li tato okolnost sama o sobě oporou pro závěr, že ekonomická situace společnost A. byla již v roce 1999 neřešitelná z vlastních prostředků a nebylo možno ani do budoucna očekávat obrat k lepšímu, pak tento závěr byl dostupný všem zúčastněným a nelze současně dovodit, že ve vztahu k představám obviněného J. Ž. šlo při jednání v lednu 2000 o předstírání opačné situace.

Existence podvodného úmyslu ve smyslu § 250 tr. zák. by byla evidentní v případě, kdy by si pachatelé od zástupce poškozené společnosti půjčili peníze za situace, kdy by mu zamlčeli, že v bezprostředně předchozí době řešili běžný provoz společnosti na základě půjček nebo že dokonce mají nesplacený mnohamilionový úvěr, a byli si vědomi toho, že není reálné, aby půjčené finanční prostředky v dohodnutém termínu vrátili. O takovou situaci se však nejedná. Spoluobviněný J. Ž. jejich situaci znal a nelze mít za to, že by byl ohledně solventnosti společnosti A. uveden v omyl, zvlášť má-li soud za prokázané, že zadlužení před datem 12. 1. 2000 bylo jen účetně zakryto. Není-li zde omylu žádné osoby, která by činila majetkovou dispozici, protože osoba, která disponovala s cizím majetkem, jednala se znalostí všech rozhodných okolností, a byla-li přesto úmyslným jednáním způsobena škoda na cizím majetku, může jít jen o jiný trestný čin, než je trestný čin podvodu podle §

250 tr. zák. V úvahu přichází např. trestná součinnost k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 tr. zák., nebo zpronevěry podle § 248 tr. zák.; v konkrétním případě s ohledem na povahu jednání spoluobviněného J. Ž. dovozovala, že skutek obviněného F. Z. (jakož i obviněného R. Z.) lze za splnění dalších podmínek ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) tr. zák. posoudit jako návod k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 tr. zák.

Přisvědčila i námitkám dovolatele, pokud jde o jednání spočívající dle skutkové věty ad II. v odebrání zboží a způsobení škody neuhrazením jeho kupní ceny. Zdůraznila, že k němu došlo až v době existence závazkového vztahu, a nikoliv v době jeho vzniku, proto lze v popisu skutku postrádat zjištění, kdy konkrétně obvinění dodavatele uvedli v omyl, protože tomu tak jistě nebylo v době uzavírání smlouvy o obchodním zastoupení v roce 1995. Z rozhodných skutečností obsahuje popis skutku pouze data splatnosti faktur, nic se však nezjišťuje k rozmezí, kdy se převzetí zboží, dodávaného s výhradou vlastnictví k dalšímu prodeji, stalo dokonáním trestného činu podvodu a do kdy bylo plněním ze smlouvy uzavřené z obou stran v souladu s občanskoprávními a obchodněprávními předpisy. Podle mínění státní zástupkyně popsané jednání může vykazovat pouze znaky skutkové podstaty trestného činu zpronevěry podle § 248 tr. zák., nikoliv trestného činu podvodu podle § 250 tr. zák., byť by se převzetí zboží s pochybností o možnostech jeho úhrady v době splatnosti faktur mohlo jevit jako podvodného charakteru. Pro závěr o výši způsobené škody má pak význam zjištění hodnoty těch k dalšímu prodeji dodaných náhradních dílů, které se v kritické době nacházely na skladě jako zboží neprodejné, resp. neprodané.

Státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci, jakož i jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Brně ohledně obviněného F. Z. zrušil, aby zrušil i všechna další rozhodnutí na takto zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby Krajskému soudu v Brně přikázal věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že dovolání je podle § 265a tr. ř. přípustné, že je podala včas oprávněná osoba a že splňuje náležitosti obsahu dovolání ve smyslu § 265f odst. 1 tr. ř. Protože nebylo možné dovolání odmítnout podle § 265i odst. 1 tr. ř., dovolací soud přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející a shledal, že dovolání je částečně důvodné.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Výklad tohoto ustanovení v kontextu dalších důvodů dovolání obsažených v ustanovení § 265b tr. ř. standardně vychází z úvahy, že dovolání je opravným prostředkem mimořádným a odpovídají tomu i zákonem stanovené podmínky rozhodování o něm. Dovolání a řízení o něm je zákonem určeno k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není (a ani nemůže být) další instancí přezkoumávající skutkový stav v celé šíři. Procesně právní úprava řízení před soudem prvního stupně a posléze soudem odvolacím poskytuje dostatečný prostor k tomu, aby se skutkovou stránkou věci nemusel (a vzhledem k právní úpravě rozhodování o dovolání ani neměl) zabývat Nejvyšší soud v řízení o dovolání.

Z dikce citovaného ustanovení tedy plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady právní. Jak již bylo uvedeno, zpochybnění správnosti skutkových zjištění nelze zahrnout do zákonem vymezeného okruhu dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř., proto je též dovolací soud vázán skutkovými zjištěními soudu prvního stupně, event. soudu odvolacího, a těmito soudy zjištěný skutkový stav je pro něj východiskem pro posouzení skutku z hlediska hmotného

práva.

V mezích uplatněného dovolacího důvodu lze namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze proto přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotně právních. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

Současně platí, že obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., přičemž nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů.

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn relevantně, poněvadž obviněný zpochybnil správnost právního posouzení skutku jako trestného činu podvodu pro absenci jeho subjektivní stránky.

Trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. se dopustí, kdo ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu. Trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. spáchá, kdo takovým činem způsobí značnou škodu nebo jiný zvlášť závažný následek. Škodou velkého rozsahu se ve smyslu kritérií § 89 odst. 11 tr. zák. rozumí škoda dosahující nejméně částky 5.000.000,- Kč, značnou škodou se rozumí škoda dosahující částky nejméně 500.000,- Kč. Skutková podstata podle § 250 odst. 1 tr. zák. vyžaduje úmyslné zavinění pachatele (§ 3 odst. 3, § 4 tr. zák.), ve vztahu ke způsobené značné škodě a škodě velkého rozsahu a § 250 odst. 3 písm. b), odst. 4 tr. zák. je postačující, zavinil-li ji pachatel jen z nedbalosti [§ 5, § 6 písm. a) tr. zák.].

Z tzv. právní věty výroku o vině v rozsudku odvolacího soudu se podává, že soud považoval za naplněné znaky trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., které spočívají v tom, že obviněný ke škodě cizího majetku sebe a jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu (skutek pod bodem I.), či takovým činem způsobil značnou škodu (skutek II.).

Podle skutkových zjištění odvolacího soudu se obviněný trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. pod bodem I. dopustil tím, že

společně s obviněným R. Z. jako statutární zástupci společnosti A., s. r. o., ač věděli o špatné ekonomické situaci společnosti a byli srozuměni s tím, že jejich společnost nebude moci přijaté závazky ve lhůtách jejich splatnosti splnit, přičemž v rozporu s touto skutečností předstírali opak při jednání s obviněným J. Ž., se kterým jako likvidátorem P. s. J., státní podnik v likvidaci, uzavírali smlouvy o půjčkách mezi společností A., s. r. o., a P. s. J., státní podnik v likvidaci, a to:

1) dne 12. 1. 2000 smlouvu o půjčce na částku 11.000.000,- Kč splatnou nejpozději do 31. 12. 2000,
2) dne 18. 2. 2000 smlouvu o půjčce na částku 500.000,- Kč splatnou nejpozději do 30. 10. 2000,
3) dne 30. 3. 2000 smlouvu o půjčce na částku 2.000.000,- Kč splatnou nejpozději do 30. 11. 2000,
4) dne 11. 4. 2000 smlouvu o půjčce na částku 200.000,- Kč splatnou nejpozději do 30. 10. 2000,

5) dne 24. 5. 2000 smlouvu o půjčce na částku 2.000.000,- Kč splatnou nejpozději do 31. 12. 2000,

finanční částky uváděné v jednotlivých smlouvách v celkové výši 15.700.000,- Kč pro společnost A., s. r. o., převzali a použili pro potřeby této společnosti, tyto ve sjednaných lhůtách nesplatili, čímž způsobili poškozenému P. s. J., státní podnik v likvidaci, škodu ve výši 15.700.000,- Kč.

Trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. po bodem II. měl spáchat tím, že

společně s obviněným R. Z. jako statutární zástupci společnosti A., s. r. o., ač věděli o špatné ekonomické situaci společnosti a byli srozuměni s tím, že jejich společnost nebude moci odebírané zboží a služby ve lhůtách splatnosti k nim vystavených faktur uhradit, popřípadě že odebrané zboží, které jim bylo za účelem jeho dalšího prodeje svěřeno, po jeho nezaplacení nevrátí ve lhůtách splatnosti faktur, přičemž v rozporu s touto skutečností předstírali opak u svých dodavatelů, přesto od nich odebírali zboží a služby, které neuhradili ve lhůtách splatnosti vystavených faktur, popřípadě v této lhůtě nevrátili odebrané zboží, a to:

1) dne 21. 3. 2001 odebrali od společnosti M., a. s., se sídlem v P., N., inzerci dle faktury v hodnotě 18.080,40 Kč se lhůtou splatnosti do 6. 4. 2001, čímž této společnosti způsobili v uvedené výši škodu,

2) v době od června 2001 do září 2001 odebrali na podkladě uzavřené smlouvy o najmu, praní a údržbě pracovních oděvů ze dne 15. 11. 2000 od společnosti E., s. r. o., se sídlem v P., V Z., služby
- za měsíc červen 2001 dle faktury v hodnotě 3.766,80 Kč se lhůtou splatnosti do 14. 7. 2001,
- za měsíc červenec 2001 dle faktury v hodnotě 3.766.80 Kč se lhůtou splatnosti do 15. 8. 2001,
- za měsíc srpen 2001 dle faktury v hodnotě 4.708,50 Kč se lhůtou splatnosti do 15. 9. 2001,
- za měsíc září 2001 dle faktury v hodnotě 3.766,80 Kč, se lhůtou splatnosti do 12. 10. 2001,
čímž způsobili uvedené společnosti škodu v celkové výší 16.008,90 Kč,

3) ve dnech 3. 7. 2001 a 24. 7. 2001 odebrali na základě faktur se lhůtou splatnosti do 10. 7. 2001 a č. 10788 se lhůtou splatnosti do 4. 8. 2001 od společnosti S., s. r. o., se sídlem v K., ul. K., náhradní díly k osobním vozidlům zn. HONDA v hodnotě 24.997,- Kč a v hodnotě 18.930,- Kč, čím způsobili uvedené společnosti škodu v celkové výši 43.927,- Kč,

4) v době od 7. 6. 2001 do 16. 11. 2001 odebrali od společnosti R. Č. r., a. s., se sídlem v P., P., náhradní díly a doplňky za účelem jeho dalšího prodeje, u kterých byla sjednána výhrada vlastnického práva, a to v celkem 67 případech v rozsudku specifikovaných, ačkoliv podle čl. III Přílohy koncesionářské smlouvy ze dne 15. 3. 2001 mezi R. Č. r., a. s., a A., spol. s r. o., byla stanovena lhůta splatnosti faktur pro náhradní díly a doplňky 45 dnů od data fakturace, čímž způsobili uvedené společnosti celkovou škodu ve výši 2.596.724,30 Kč.

Ve vztahu k trestnému činu podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. pod bodem I. odvolací soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že i obviněný F. Z. v době uzavírání již první finanční půjčky ze dne 12. 1. 2000 v částce 11 milionů Kč od P. s. J., státní podnik v likvidaci, spoléhal na nejisté budoucí události, na základě kterých se nemohl domnívat, že ve lhůtě splatnosti finanční půjčky ji bude moci vrátit. Jako nejistou budoucí událost soud označil zamýšlený prodej provozní nemovitosti, u které neměli jednatelé společnosti A., s. r. o., nikým závazně přislíbeno, že ji prodají za řádově 30 milionů Kč, jak v rámci své obhajoby tvrdil dovolatel, měli toliko nezávazné sdělení realitní kanceláře. Tento závěr je podle něj potvrzen i připravovaným prodejem této nemovitosti akciové společnosti L. s. L. n. S., která byla ochotna ji zakoupit jen řádově za 13 milionů Kč s tím, že navíc z této částky bude zaplacen nejen kontokorentní úvěr, který měla u banky společnost A., s. r. o., ve výši 7 milionů Kč, oproti němu vázla na zakupované nemovitosti zástava, ale bude z ní vyplacen i obchodní podíl společnosti A., s. r. o., ve výši 5 milionů Kč, a to společníkovi P. s., s. r. o. Podle úsudku odvolacího soudu i obviněný F. Z. musel vědět v době uzavírání již první finanční

půjčky ze dne 12. 1. 2000, že tuto nebude moci se svým bratrem spoluobviněným R. Z. vrátit ve lhůtě její splatnosti, a pro případ, že se tak stane, byl s tím srozuměn, a stejný závěr učinil i ohledně dalších následujících půjček v celkové výši 4.700.000,- Kč. Soud upozornil, že společnost se dostávala do stále větších finančních problémů, a to v souvislosti se splatností kontokorentního úvěru z roku 1997 ve výši cca 7 milionů Kč, u kterého sice v předcházejícím období došlo k opakovanému prodloužení, poněvadž doba splatnosti nastala již v roce 1998, ale uvažovali-li obvinění o prodloužení i pro rok 2000, i zde se jednalo podle odvolacího soudu o nejistou budoucí událost, poněvadž „nemohli spoléhat, že jim banka bude do nekonečna úvěr prodlužovat, neboť banka po splatnosti úvěru byla oprávněna kdykoliv požadovat splacení úvěru, s čímž musel být i obviněný F. Z. srozuměn“. Dodal, že na prodloužení splatnosti bankovního úvěru nemohl spoléhat též proto, že společnost A., s. r. o., se koncem roku 1999 dostávala do prodlení se splátkami úvěrů (strany 22, 23). Odvolací soud proto ve shodě se soudem prvního stupně uzavřel, že obviněný F. Z. jednal s vědomím, že zapůjčené finanční prostředky nebude moci vrátit ve smluvené lhůtě, a tím uváděl věřitele v omyl, aby k jeho škodě obohatil společnost A., s. r. o. Za věřitele označil P. s. J., státní podnik v likvidaci, zastoupený při uzavírání smluv o půjčkách likvidátorem obviněným J. Ž. Výsledky dokazování podle něj prokazují, že obviněný F. Z., jenž byl srozuměn s tím, že nebude moci se svým bratrem spoluobviněným R. Z. zapůjčené finanční prostředky vrátit ve lhůtě jejich splatnosti, musel před J. Ž. předstírat, že zapůjčené finanční prostředky ve lhůtách splatnosti vrátí, a tím ho uváděl v omyl (strana 24).

Dovolací soud závěry odvolacího soudu nepokládá za dostatečně přesvědčivé a správné a naopak výhrady obviněného proti existenci úmyslného zavinění má za nikoliv neopodstatněné. Nezbytné je též předeslat, že námitkami obdobné povahy směřujícími proti naplnění subjektivní stránky trestných činů podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. a podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., jaké byly uplatněny dovolatelem F. Z., se již Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného R. Z. zabýval v usnesení ze dne 12. 3. 2009, sp. zn. 5 Tdo 7/2009, jak již bylo dříve zmiňováno. Aniž by byl v posuzované věci již dříve vysloveným právním názorem Nejvyššího soudu vázán, nemůže jej jednak ignorovat, jednak jej zcela sdílí.

Zcela ve shodě s ním konstatuje, že z popisu skutku uvedeného pod bodem I. ve výroku o vině v rozsudku odvolacího soudu ve spojení s jeho odůvodněním, u obviněného F. Z. nelze spolehlivě dovodit podvodný úmysl obohatit se ke škodě majetku poškozeného P. s. J., státního podniku v likvidaci, a to i přes snahu odvolacího soudu vyjádřit v tzv. skutkové větě výroku o vině formální znaky eventuálního úmyslu podle § 4 písm. b) tr. zák.

Závěr o zavinění pachatele, který je závěrem právním, musí být vždy prokázán výsledky provedeného dokazování a musí mít oporu ve skutkových zjištěních vyjádřených v tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku. Jak konstatoval Nejvyšší soud v usnesení sp. zn. 5 Tdo 7/2009, z provedeného dokazování (viz znalecký posudek Č. z., a. s., zařazený na č. l. 113 až 164, resp. č. l. 167 až 235 trestního spisu) vyplývá, že hospodářský stav obchodní společnosti A., s. r. o., sice byl již v roce 1999 (tedy v době před poskytnutím půjček specifikovaných v popisu skutku pod bodem I. ve výroku o vině) nepříznivý, neboť jmenovaná obchodní společnost byla v podstatě financována jen z cizích zdrojů a její závazky vysoce převyšovaly čistý obchodní majetek. Takové zjištění ovšem bez dalšího neznamená, že obviněný jednal v podvodném úmyslu, aby způsobil na cizím majetku škodu v označené výši. Pro úvahu, že obviněný jednal při nedostatku finančních prostředků použitelných k úhradě závazků uvedené obchodní společnosti alespoň v eventuálním úmyslu [§ 4 písm. b) tr. zák.], je totiž třeba, aby zde z hlediska protiprávního následku zamýšleného obviněným existovaly ještě další významné okolnosti, o nichž obviněný věděl již na počátku páchání trestného činu podvodu anebo které mohl v této době alespoň předvídat. K trestnosti zde proto nepostačovalo, uzavřel-li obviněný smlouvu za stavu, kdy obchodní společnost, za kterou jednal, neměla dostatek finančních prostředků ke splnění tohoto závazku, pokud nebylo vyloučeno, aby si později opatřila potřebné peníze, jak tomu ostatně

bylo i dříve. V této souvislosti není od věci zmínit výpověď znalce Ing. M. K., který mimo jiné označil společnost A., s. r. o., i v období let 1995 – 2000 jako fungující a živou s vysvětlením, že i přes relativně nepříznivé ukazatele svých hospodářských výsledků po celou tuto dobu nakupovala u svých dodavatelů, platila jim, byť někdy se zpožděním, banka jim „obnovovala úvěr“, v důsledku čehož se pak „špatně hovoří o nějaké neschopnosti splácet dluhy“ (č. l. 2895, 2896). K trestnosti též nepostačuje, jestliže by obviněný za výše uvedeného stavu obchodní společnosti před vznikem určitého závazku utvrzoval druhou smluvní stranu v tom, že je schopen splnit svůj závazek řádně a včas, protože důvodně předpokládal existenci takových okolností, které by mu v době splatnosti závazku umožnily jeho splnění. O trestném činu podvodu podle § 250 tr. zák. lze uvažovat zejména tehdy, když pachatel již v době vzniku závazku jedná v úmyslu jej nesplnit, nebo jedná alespoň s vědomím, že ho nebude moci splnit v souladu se sjednanými smluvními podmínkami, a že tím uvádí věřitele v omyl, aby se ke škodě jeho majetku obohatil (viz rozhodnutí pod č. 54/1967 I., č. 57/1978-III. a č. 47/2002 Sb. rozh. tr.). Závěr o existenci podvodného úmyslu lze učinit pouze za předpokladu, pokud zde v době vzniku závazku nebylo možné vůbec důvodně očekávat dostatečné zdroje ke splnění závazku nebo jestliže pachatel bezdůvodně spoléhal na budoucí nejisté skutečnosti, které však nenastaly.

Podle názoru Nejvyššího soudu o podvodném úmyslu obviněného R. Z. bez důvodných pochybností nesvědčí okolnosti, z nichž odvolací soud nakonec dospěl k závěru o naplnění subjektivní stránky trestných činů podvodu ve formě eventuálního úmyslu podle § 4 písm. b) tr. zák. Odvolací soud totiž založil existenci úmyslného zavinění obviněného především na skutečnosti, že obviněný při vědomí nepříznivé hospodářské situace společnosti A., s. r. o., spoléhal na nejisté budoucí události související jednak se zamýšleným prodejem provozních nemovitostí, jednak s postojem obviněného v otázce neprodloužení možnosti čerpání kontokorentního úvěru. Tyto závěry ovšem Nejvyšší soud nepovažuje za zcela správné, takže nemohou být podkladem pro existenci zavinění obviněného ve formě alespoň eventuálního úmyslu, jak konstatoval odvolací soud. K tomu Nejvyšší soud připomíná, že pokud jde o prodej nemovitostí ve vlastnictví obchodní společnosti A., s. r. o., obviněný F. Z. (společně se svým bratrem R. Z.) sice měl na počátku nereálné očekávání v otázce kupní ceny, za kterou je bylo možné prodat, ale v době vzniku smluv o půjčce nebylo obviněnému v podstatě známo, jakou částku a v jakém časovém horizontu obdrží za prodej zmíněných nemovitostí. Přitom obviněný věděl o zatížení těchto nemovitostí právem třetí osoby v podobě zástavního práva na nich váznoucího ve prospěch banky, která tudíž mohla využít uvedeného práva k úhradě svých pohledávek vůči obchodní společnosti A., s. r. o. Na druhé straně nelze přehlédnout, že kupující L. s. L. n. S., a. s., neuhradila původně sjednanou kupní cenu za prodané nemovitosti v celé výši, což ve spojení se změnou situace u I. a P. B., a. s., která již nemohla poskytnout očekávaný úvěr, významně ztížilo finanční situaci obchodní společnosti A., s. r. o., a ovlivnilo i původní záměry obviněného směřující k úhradě dluhů vůči P. s. J., státnímu podniku v likvidaci. Bez významu pak není v této souvislosti ani zjištění vyplývající ze znaleckého posudku Č. z., a. s., totiž že ještě v roce 2000 (tedy i v době, kdy si obviněný F. Z. jménem obchodní společnosti A., s. r. o., půjčoval od poškozeného státního podniku předmětné peněžní prostředky) měla jmenovaná obchodní společnost kladný provozní hospodářský výsledek. Podle Nejvyššího soudu tak obviněný mohl v tomto období důvodně předpokládat, že obchodní společnost, jejímž jménem jednal, bude schopna uhradit z prodeje svých provozních nemovitostí nejen závazky vůči bance, nýbrž vzhledem k pokračující podnikatelské činnosti i splatit jednotlivé půjčky poškozenému. Uvažovaný prodej zmíněných nemovitostí tedy představoval jen jeden z možných finančních zdrojů (nikoli však jediný), který mohl obviněný použít k uspokojení pohledávek věřitelů. Tato okolnost nevypovídá o existenci eventuálního úmyslu obviněného, jak ji dovodily soudy nižších stupňů.

Nejvyšší soud nesdílí ani úvahy odvolacího soudu vztahující se k otázce prodlužování kontokorentního úvěru v návaznosti na subjektivní stránku trestného činu podvodu. Ve shodě s názorem uvedeným v usnesení sp. zn. 5 Tdo 7/2009 konstatuje, že není rozumného důvodu

zpochybnit, že obviněný F. Z. věděl o prodlení se splátkami úvěrů, které I. a P. B., a. s., poskytla obchodní společnosti A., s. r. o., v níž působil jako jednatel. Ostatně o této skutečnosti banka informovala jmenovanou obchodní společnost jako dlužníka prostřednictvím výzev ze dne 3. 2. 2000. Na druhé straně obviněný nemohl jednoznačně předpokládat, že banka tak zásadním způsobem změní svůj přístup a bude trvat na okamžitém splacení stávajících úvěrů, neboť prakticky od roku 1998, kdy nastala jejich původní splatnost, ji vždy opakovaně prodlužovala. Navíc do předmětného závazkového vztahu se promítla i další významná okolnost, kterou obviněný nemohl nijak ovlivnit ani předpokládat, a tou bylo ukončení činnosti I. a P. B., a. s., a její převzetí Č. o. b., a. s., v měsíci červnu 2000. Jestliže tedy splatnost půjček, které poskytl obchodní společnosti A., s. r. o., poškozený P. s. J., státní podnik v likvidaci, nastala až koncem roku 2000, nemohl obviněný již na počátku roku předvídat změnu postoje banky v otázce dalšího úvěrování podnikání jmenované obchodní společnosti, za kterou jednal, a tím méně i události, které nastaly u I. a P. B., a. s.

Proto podle názoru Nejvyššího soudu i v této trestní věci výše uvedené argumenty zpochybňují závěr soudů nižších stupňů o naplnění subjektivní stránky trestného činu podvodu, tj. o tom, že by obviněný F. Z. jednal po subjektivní stránce ve formě alespoň eventuálního úmyslu ve smyslu § 4 písm. b) tr. zák. Přitom není zcela vyloučeno, aby obviněný počítal s konkrétními okolnostmi, které mohly zabránit trestněprávnímu následku (resp. zde účinku) v podobě škody na majetku P. s. J., státního podniku v likvidaci, neboť v době, kdy tento státní podnik poskytl půjčky obchodní společnosti A., s. r. o., (tj. v době od ledna do května 2000) obviněný nemohl jednoznačně vědět, že jako statutární orgán dlužníka nebude schopen tyto půjčky vrátit (splatit). Obviněný totiž nemohl důvodně předpokládat jednak existenci podstatných komplikací při prodeji provozních nemovitostí, jehož výtěžek měl přinést potřebné finanční prostředky, a jednak neprodloužení možnosti čerpat finanční prostředky z kontokorentního úvěru u I. a P. B., a. s., s níž obviněný až do okamžiku jejího převzetí Č. o. b., a. s., opakovaně úspěšně sjednával nové podmínky splácení dluhu.

Obstát tedy nemůže ani závěr soudů obou stupňů, podle něhož obviněný F. Z. společně se spoluobviněným R. Z. uvedli v omyl obviněného J. Ž. jako likvidátora P. s. J., státního podniku v likvidaci, ohledně okolností vztahujících se k hospodaření obchodní společnosti A., s. r. o. Nejenže je takový závěr v logickém rozporu s tím, že i u obviněného J. Ž. soudy nižších stupňů dovodily úmyslné zavinění, neboť jestliže byl tento obviněný uveden v omyl, nemohl sám jednat úmyslně ke škodě majetku P. s. J., státního podniku v likvidaci. Především ale pokud by i on jednal úmyslně, tj. se znalostí špatné finanční situace obchodní společnosti A., s. r. o., a z ní vyplývajícího rizika návratnosti půjčených peněžních prostředků, jak je obviněnému J. Ž. kladeno za vinu, nemohl ho obviněný F. Z. uvádět v omyl, jak již dříve konstatoval Nejvyšší soud v usnesení sp. zn. 5 Tdo 7/2009.

Pokud jde o skutek obsažený pod bodem II. (resp. o jeho jednotlivé dílčí útoky pod body 1. až 4.) ve výroku o vině v rozsudku odvolacího soudu, obviněný F. Z. ve svém dovolání zpochybnil jeho právní kvalifikaci jako trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. primárně rovněž z hlediska naplnění subjektivní stránky. Proto i zde lze odkázat na to, co již Nejvyšší soud uvedl výše k otázce zavinění u trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., jímž byl obviněný uznán vinným pod bodem I. ve výroku o vině v napadeném rozsudku odvolacího soudu, když i závěry odvolacího soudu o naplnění subjektivní stránky trestného činu podvodu vycházely ze stejných úvah (viz strany 25, 26 rozsudku).

Nad rámec těchto úvah pak Nejvyšší soud nemohl akceptovat ani závěr odvolacího soudu vtělený do příslušné skutkové věty a blíže rozvedený na str. 27 odůvodnění jeho rozsudku, pokud odvolací soud dovodil naplnění subjektivní stránky trestného činu podvodu v podstatě jen z plnění závazků po lhůtě jejich splatnosti (viz slovní formulace „… že jejich společnost nebude moci odebírané zboží a služby ve lhůtách splatnosti k nim vystavených faktur uhradit …“ a „… přesto od nich odebírali zboží a služby, které neuhradili ve lhůtách splatnosti vystavených faktur, popřípadě v této lhůtě nevrátili odebrané zboží …“). Podle již vysloveného názoru Nejvyššího soudu nelze usuzovat na podvodný

úmysl pachatele (tj. obviněného) jen z okolnosti, že protiplnění za odebrané zboží nebo služby nebylo poskytnuto ve sjednané lhůtě. Takový závěr totiž jednoznačně nevyjadřuje tzv. volní složku zavinění ve formě úmyslu, totiž zda byl obviněný skutečně srozuměn se způsobením protiprávního následku (resp. účinku) v podobě značné škody na cizím majetku. I zde tedy přetrvávají pochybnosti o tom, jestli obviněný měl již v době odebrání zboží a služeb v úmyslu nedostát svým smluvním závazkům, zejména když některé z nich byly splněny (byť s jistým zpožděním).

Ze shora vyložených důvodů Nejvyšší soud považuje námitky dovolatele, jimiž zpochybnil naplnění subjektivní stránky trestných činů podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. a § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., za důvodné.

Ve shodě s usnesením Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 7/2009 i v posuzovaném případě je na místě upozornit, že doposud zjištěné okolnosti nemohou zcela zpochybnit ani tvrzení obviněného R. Z., podle něhož jde v podstatě o obchodněprávní záležitost týkající se účastníků závazkového právního vztahu, a nikoli o věc náležející do oblasti trestního práva. Nejvyšší soud k tomu s odkazem na svou dosavadní judikaturu (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 5 Tdo 1535/2005, publikované pod č. T 860 v sešitě 22 Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu) připomíná, že sice ani zásada subsidiarity trestní represe nevylučuje spáchání trestného činu a uložení trestu v případě závažného porušení smluvních povinností, které lze sankcionovat i mimotrestními prostředky, protože trestní zákon chrání též soukromé zájmy fyzických osob (§ 1 tr. zák.). Na druhé straně ovšem nelze odhlížet ani od mimotrestní (občanskoprávní, obchodněprávní) stránky posuzované trestní věci, jak na to v obdobných případech upozorňuje judikatura Nejvyššího soudu (viz např. usnesení sp. zn. 5 Tdo 897/2005, 7 Tdo 461/2007 aj.) i Ústavního soudu (viz např. nálezy sp. zn. IV. ÚS 564/2000, I. ÚS 558/01, I. ÚS 4/04 aj.).

Krajský soud v Brně coby soud prvního stupně tak opětovně projedná věc obviněného F. Z. a odstraní vady vytknuté tímto rozhodnutím Nejvyššího soudu. Především náležitě posoudí a vyjádří, zda u něj lze dovodit úmyslné zavinění, a jestliže tomu tak bude, v čem toto zavinění spočívá a z jakých okolností vyplývá. Bude-li ke spolehlivému rozhodnutí o vině obviněného třeba dokazování doplnit, opatří a provede i potřebné důkazy a na podkladě provedeného dokazování upřesní dosavadní skutková zjištění. Bude na něm, aby v popisu skutkových okolností odstranil i některé formulační nepřesnosti, a to např. pokud jde o postavení obviněného F. Z., který - stejně jako spoluobviněný R. Z. - nejednal jako „statutární zástupce“ obchodní společnosti A., s. r. o., ale jako její statutární orgán (jednatel). Aniž by chtěl dovolací soud jakkoliv zasahovat a ovlivňovat procesní postupy soudu prvního stupně, ten jistě pečlivě zváží, zda nebude vhodné věc obviněných F. Z. a věc obviněných R. Z. a J. Ž. spojit k společnému projednání a rozhodnutí (§ 23 odst. 3 tr. ř.).

Veden těmito důvody Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 2. 2008, sp. zn. 4 To 86/2007, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2007, sp. zn. 53 T 12/2003, v odsuzující části týkající se obviněného F. Z., poněvadž spočívají na nesprávném právním posouzení skutku ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Při novém rozhodování je soud vázán právním názorem, který v tomto usnesení vyslovil Nejvyšší soud. Rozhodnutí soudů obou stupňů byla zrušena jen v důsledku dovolání podaného ve prospěch obviněného, takže v novém řízení nemůže dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch. Toto rozhodnutí učinil dovolací soud v neveřejném zasedání, neboť je zřejmé, že vady nelze odstranit ve veřejném zasedání [§ 265r odst. 1 písm. b) tr. ř.].

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)
- Opatrovník (zmocněnec) poškozeného (exkluzivně pro předplatitele)
- Právní styk s cizinou (exkluzivně pro předplatitele)
- Podjatost soudce
- Poškozený (exkluzivně pro předplatitele)
- Odejmutí věci soudci
- Přerušení výkonu trestu odnětí svobody
- Účinné vyšetřování (exkluzivně pro předplatitele)
- Nesprávný úřední postup
- Adhezní řízení
- Poučení o přípustnosti dovolání v trestním řízení (exkluzivně pro předplatitele)